

Dagen før Juleaften rejste Per over til Kærsholm, hvor han fandt alt ganske uforandret med den Undtagelse, at Baronessen nu var borte, og at Hofjægermesterens Ansigtsfarve var bleven endnu mere lig et vissent Ahornblads. Om det saa var den lille Os af Tørverøg fra Køkkenet, sporede han den straks og fornam den som en Velkomsthilsen.

Hofjægermesterinden var derimod ikke længe om at opdage, at der var foregaaet en Forandring med Per, og det ikke alene i det Ydre. Det anede hende, at han havde haft en eller anden alvorlig Oplevelse; men trods alle sine Bestræbelser for at tillokke sig hans Fortrolighed ved at lægge en moderlig Deltagelse for Dagen kunde hun ikke faa ham til at udtale sig derom, hvad der tilsidst krænkede hende en Smule.

Første Juledag fulgte Per hende til Højmesse i Bøstrup Kirke. Hofjægermesteren befandt sig ilde og maatte blive hjemme. Salmesangen var netop begyndt, da de kom ind i Kirken. Med den ene Haand i Kjolelommen gik Pastor Blomberg frem og tilbage i Kirkens Midtergang og nikkede omkring til Venner og Bekendte, alt mens han sang med kraftig Røst. Af og til standsede han nedenfor Trappen til Koret og skuede ud over det tætfyldte Kirkerum, mens hans Ansigt lyste af evangelisk Glæde.

Pers Blik havde straks søgt Inger. Hun sad ovre i den anden Stolerække ved Siden af sin